

[Helge Sander]

tak til den minister, som har afgivet en redegørelse, og det synes jeg der er ekstra god grund til at gøre i dag. Jeg synes, vi har fået en redegørelse, der opridses nogle muligheder og perspektiver og sætter en række forhold på plads i en periode, hvor der jo sker ganske meget på flere områder i et udvidet Europa.

Jeg synes, det er væsentligt, at kulturministeren lægger bredt ud med en demokratisk og decentral kulturpolitik, og det har jo også vist sig foreløbig under debatten, at der er meget fin dækning for det og i det hele taget for, at vi prøver at forbedre ikke alene kulturen, men også kunstnernes og kulturformidlernes vilkår i hele, skulle vi kalde det Storeuropa.

Jeg mener nemlig, det er vigtigere end nogen sinde, at vi understreger, at det kulturpolitiske er bredden, vi taler om rent geografisk. Venstre og mange andre partier herinde er nok mange gange blevet tolket sådan, at det var EF, det drejede sig om, fordi de områder, som hører under Romtraktaten, mange gange bliver opprioriteret i debatten, men på kulturens område mener vi afgjort, at vi skal gøre det meget bredere. Vi har EF, men vi har også Europarådet, vi har Norden og vi har selvfølgelig også, som jeg allerede tidligere i dag har debatteret med hr. Jimmy Stahr, Østeuropa.

Der kan udvikles på mange måder og skabes gensidige oplevelser og fremmes forskellige interesser, og vi har jo også allerede inden for de etablerede områder i Europa, Europarådet, EF og Norden set samarbejde, hvor alle tre parter er integreret. Her tænker jeg selvfølgelig på produktion og distribution af film og tv.

Når vi taler om kultur i Europa, synes jeg, at det er meget væsentligt, at vi sørger for at understrege, at kulturen er ikke hjemmehørende under Romtraktaten. Der er anledning til at sige, at det ikke skal ensrettes, som vi har det på mange andre områder, f.eks. når vi gerne vil producere tv-apparater i Struer, der har de samme salgsmuligheder både i Frankrig, Vesttyskland og Danmark, hvor der kræves standarder for tekniske specifikationer.

Jeg vil sige, med kulturen er det lige omvendt. Der skal være det samme samarbejde over grænserne, men der er da ikke noget til hinder for, at man kan samarbejde, uden at der er faste standarder. Lad os endelig bevare det særpræg og det individuelle præg og i det hele taget den mangfoldighed, som præger vores

kultur. Det synes vi er meget væsentligt at fastslå, og det giver også det naturlige forbindelsesled til områder, der ligger uden for de 12 EF-lande. Vi skal i allerhøjeste grad også nedbryde grænser på kulturens område, og det mener vi også at vi meget, meget let kan gøre.

Men vi er inden for Venstre ikke særlig optaget af at skabe store institutioner, som giver øget bureaukrati og måske også kan være med til at sætte fokus på et af de problemer, vi har – det kan vi jo ikke komme bort fra – nemlig konkurrenceforvridning. Vi har jo bl.a. oplevet en debat på filmlovområdet, fordi vi jo i første omgang fik o.k. til at give støtte, fordi det er helt naturligt, man har nationale støtteordninger, men når så vi kommer ud i det konkurrenceprægede område, ja, så finder man, det er upassende. Vi vil gerne have så fri en kulturudveksling som overhovedet muligt.

Men det er jo ikke bare, fordi vi har debat i dag – og de seneste år har givet en mere åben EF-kulturdebat – at det er nødvendigt, vi samarbejder. Vi har jo områder, hvor det ikke alene er naturligt, men også nødvendigt, lad mig nævne f.eks. ophavsretsområdet. Her har den moderne teknologi gjort, at vi ikke kan sidde inde i vores eget lille dukkehus og beslutte, hvordan vi gerne vil have det. Det er noget, der kommer vidt omkring, og derfor er det naturligt, at det område følges op helt tilbage, fra længe før EF kom til verden, fra Bernerkonventionen blev underskrevet.

Et andet område, som jeg føler anledning til at nævne i dag, er doping. Kulturministeren gør i sin redegørelse opmærksom på, at vi jo har tiltrådt en konvention, som oven i købet er ratificeret i Europarådsregi. Det er også et af de områder, hvor det er vigtigt, at vi går over grænser og får skabt så bred en enighed som overhovedet muligt. Jeg kunne helt aktuelt have lyst til at understrege, at når vi taler om idrættens område, som det her jo i virkeligheden omhandler, så kan det ikke gøres stort anderledes, end vi har gjort det, og jeg mener endda, vi har gjort en kæmpeindsats. Når det aktuelt bliver debatteret i disse dage, så er det jo ganske enkelt, fordi vi er nogle, der mener, at det kræver en endnu større indsats end det, som idrætten selv kan skabe rammer for, men det er en debat, som hører hjemme et andet sted.

Kulturpolitikken ligger absolut uden for Romtraktaten, og trods disse positive bemærk-